

[Espectacle inaugural](#) de la cultura catalana a la [Fira de Frankfurt](#). No diré que no m'ha agradat, però tampoc m'ha entusiasmat. Hi havia una elegància en tot, indiscutiblement. Però també una obsessió per comprimir en un espectacle allò que, evidentment, no és comprimit: una literatura, per exemple. Sense ritme, la compressió, la síntesi, poden acabar per avorrir. Que no és el meu cas, insistisc, ni el del públic català a la sala, imagine —perquè el públic de la tele és un altre tema—, però podria ser el cas d'un alemany o qualsevol altre europeu que ha de pair, en un parell d'hores, un munt d'informació sobre una literatura, per més predisposat que s'hi estiga. No m'he adormit, no vull dir això tampoc, però —per al meu gust, que és meu— faltava ritme, commoció, certa contundència. Almenys, el piano del [vinarossenc](#), que no té ritme sinó ritmes i, per suposat, contundència, m'ha reconfortat d'alguna manera.

PS. Una senyora alemanya, entrevistada a l'informatiu [La nit al dia](#) de TV3, aplaudia l'escenificació i la musicalitat, però es queixava, amb raó, de l'escassetat de textos traduïts a l'alemany en la pantalla de l'escenari durant les interpretacions dels textos dels nostres clàssics. Compte, doncs. Que entenguin les paraules dels nostres escriptors hauria de ser el més important. O no?